

Az utcasarkon télen-nyáron, hőben-hóban ott áll a kis számoly mellett a cipőtisztító ember. Naponta többször elhaladunk mellette. Régi ismerősünk, látásból. Mindig megemeli a kalapját, udvariasan, de nem alázatosan üdvözl bennünket. Úgy, mint egyik mesterember a másikat. Az apró cipőtisztító számoly ott van mellette, de – bevalljuk – hosszú évek során még egyszer sem láttuk, hogy bárkinek a cipőjét is tisztította volna. Valahányszor láttuk őt, mindig komoly aggodalmaink voltak életmódját, sorsát illetően. Vajon miből is él ez az ember, tanakodtunk magunkban. Gyakran kísértésbe jöttünk, hogy valami kisebb összeggel segítségére legyünk, de ettől mindig visszatartott önérzetesen baráti köszöntése. Végre ma nagy kő esett le a szívünkről. Láttuk a cipőtisztítót cipőt tisztítani. Nem tréfálunk. Ott ült a ládjáján, előtte a kis számolyon egy férfiláb feszengett, egy fiatalember lába, ő pedig dörzsölte, fényezte elmerülve buzgó munkájában. Amikor elhaladtunk mellette, egy pillanatra abbahagyta a kefélést, kissé felemelkedett, s kalapját megemelve köszöntött bennünket. Első az udvariasság. Mi is mélyen megemeltük előtte kalapunkat ...

1935. január 31., csütörtök, 6. old.

Pesti utca

A Múzeum-kert ködös, februári délelőttön lucskos kavicsaival, márdártalan csontváz-faágaival olyan, mintha magának a barátságatlan, egészségtelen, gonosz februárnak a jelképe volna. Fázósan sietünk keresztül rajta, hogy ne is igen lássuk így. Elszomorít bennünket. Alig néhány ember lézeng itt, de amint közelebbről megnézzük őket, elcsodálkozunk. Mi ez? Pereces ember ilyenkor? Egy másik léggömböket árul. Piros és kék, fázós léggömböket. A lépcsősor alján utcai fényképész topog gépe mögött, a hidegben egy asszony tejet árul kiskocsiján, egy másik asszony egész halom most divatos gumimalacot cipel felfűzve a vállán. Nem értjük. Az ő vásárlóik a gyerekek. Azokra pedig még várhatnak jónéhány hétig. Csak nem akar-

nak ezek itt tavaszig várni, amíg egy peracet vagy egy léggömböt eladhatnak? Fejcsóválva megyünk befelé a könyvtárba.

Egy jó óra múltán azonban megváltozott világ fogad bennünket. Közben kisütött a déli verőfény, és bearanyozta az egész Múzeum-kertet. A kopasz fákra arany csorgott, s ettől, „mint a mesében”, fölélédtek halotti álmukból. Már nem látszottak csontvázaknak. A lucskos kavicsot egy-kettőre felcsókolta a napfény s egy kis enyhe, tavaszias szellő. A kertben pedig egész gyermekkocsi-tábor ütött tanyát. Pufók, piros alvó babák, tipegő, pöttöm emberkék, futkosó apróságok népesítették be, tették hangossá az egész környéket. Hamarosan elkeltek a léggömbök, a gumimalacok, a perecek, kiürültek a tejesüvegecskék, s a fényképész alig győzte a munkát. Csak a nap-sugár sütött ki egy-két órára, és csodát művelt. Élet, mozgás, fény, öröm fakadt a nyomán.

•

Feltűnően takaros, karcsú dáma, szorosan összefogott nemesszőrme bundában libeg végig egyik belvárosi mellékutcán. Hullámos szőke haján már divatos, csónak formájú szalmakalap ül. Első pillantásra olyan, mint a diadalmas szépség és gazdagság meglevenedett képe. Egyik boltból süldő-lány szalad ki kurta szoknyában, kalap, kabát nélkül, s ámuló szemmel tekint föl a gyönyörű jelenségre. Most a hölgy a csaknem üres utcában egyedül érezvén magát, mélyet, fájdalmasan sóhajt:

– Jaj, édes Istenem, segíts – mondja.

A kislány áll csaknem leesik. Hogyan, hát lehetséges az, hogy ilyen szép és divatos nő szenved? Hát az is lehet ilyen szomorú, elégedetlen és kétségbeesett? Nem érti. A világ rendjét érzi fölborulni ettől a sóhajtástól. Ezt mégse hitte volna.

•

Rokkant koldus ül az utcasarkon, s mikor a finom, selyemszőrű kutyuska eltipeg mellette, futólag megsimogatja.

A kutya gazdája – idős hölgy – rémülten rántja meg a pórázt a nem kívánatos simogatásra, mint ahogyan kényes gyerekeket cibálnak el idegenek érintésétől. Ja, az utca veszedelmes hely, ott még az is megeshetik, hogy az ember kutyáját egy rokkant koldus megsimogatja ...

1935. február 27., szerda, 8. old.